

ת"פ 30008/04/13 - מדינת ישראל נגד מונתהא פדילה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 30008-04-13 מדינת ישראל נ' פדילה

ת"פ 22273-09-13 מדינת ישראל נ' פדילה

בפני
בעניין: כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מונתהא פדילה

הנאשמת

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בשתי עבירות של הסעת שב"ח, בשני כתבי אישום שאוחדו.

בהתאם לכתב האישום בת"פ 30008-04-13 ביום 14.11.12 בשעה 12:15, הסיעה הנאשמת ברכבה 3 נוסעים, אשר לא היו להם אישורי שהיה כדין בישראל, בכניסה לפארק אפק בכיוון כפר קאסם.

בהתאם לכתב האישום המתוקן בת"פ 22273-09-13, ביום 21.1.13 בשעה 14:00 בערך, הסיעה הנאשמת ברכבה 3 נוסעים, אשר לא היו להם אישורי שהיה כדין בישראל, מכפר קאסם לרמת גן.

הנאשמת נשלחה לקבלת תסקיר שירות המבחן בטרם נגזר דינה.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר עולה כי הנאשמת כבת 32, גרושה ונשואה בשנית מזה כשנה. אם ל-3 ילדים. 2 ילדים מנישואיה הראשונים, ובת פעוטה מהנישואים השניים. כל ילדיה נמצאים בחזקתה. בן זוגה, תושב כפר תלת מהשטחים, כבן 29, עובד כמורה.

הנאשמת היא השביעית בין 8 ילדים במשפחת המוצא. אביה בן 75, נהג הסעות. אמה כבת 66 עקרת בית. הנאשמת מתארת את משפחת מוצאה כמשפחה תומכת ודואגת, אשר מהווה תמיכה וסיוע בגידול הילדים.

הנאשמת מסרה שבגיל 18 התארסה לבחור מהשטחים, אשר נפטר מדום לב שלושה שבועות טרם חתונתם. בעידוד משפחתו, נישאה לאחי ארוסה המנוח, אב שני ילדיה הגדולים. הייתה נשואה לו כ-13 שנים, ותארה כי חוותה במהלך נישואין אלה אלימות פיזית, נפשית וכלכלית קשה מצדו של בעלה, והתגרשה ממנו לפני שנה וחצי.

הנאשמת תארה את בן זוגה הנוכחי כאדם חם, תומך, דואג וכמי שיכול להפגין אהבה. הנאשמת תופסת את נישואיה כמחזקים ומפצים על הסבל שעברה במערכת הנישואין הראשונה.

מדבריה של הנאשמת עלה כי למרות נישואיה לתושב השטחים, היא ממשיכה להתגורר בטירה, בנפרד מבן זוגה.

הנאשמת מסרה כי סיימה 12 שנות לימוד, עבדה כסדרנית ברשתות מזון, ובשנה האחרונה ועד לידת בתה, עבדה במוקד אמבולנס השפלה, והיום היא בחופשת לידה.

הנאשמת מודה בביצוע העבירה מיום 14.11.12, ולוקחת אחריות על התנהגותה. לדבריה, מדובר בבעלה לשעבר ושני חבריו. הנאשמת סיפרה כי לפי בקשת ילדיה, נסעה להביא את בעלה לשעבר לביתה בטירה במטרה לשהות עם ילדיו לכמה שעות. לדבריה, כשהגיע בעלה לשעבר, ביקש ממנה להסיע את חבריו עד כפר קאסם ומתוך חשש מפניו עשתה כרצונו.

בנוגע לעבירה מיום 21.1.13, גם עליה לוקחת הנאשמת אחריות, ומסבירה כי ביצעה את העבירה מתוך פיתוי כספי, על רקע מצוקה כלכלית שהתמודדה איתה באותו זמן.

הנאשמת ביטאה חרטה עמוקה, והדגישה כי למדה את חומרת התנהגותה.

להערכת שירות המבחן, גורמי הסיכון להישנות העבירה הם אופי העבירה והעובדה כי הנאשמת חזרה עליה. גורמי הסיכוי הם תפקודה היציב של הנאשמת במסגרת העבודה, היותה נעדרת הרשעות קודמות, כוחותיה של הנאשמת להתמודדות תקינה עם מציאות חייה, המאופיינת גם במשברים רגשיים ונפשיים, ואת הרגיעה והאיזון ביחסיה הזוגיים הנוכחיים. כמו גם לקיחת האחריות וההליכים המשפטיים המתנהלים, אשר מהווים עבורה גורם מרתיע ומציב גבול.

על כן מעריך שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות התנהגותה של הנאשמת, הצטמצמה באופן משמעותי.

שירות המבחן ממליץ כי לאור האמור, ענישה חינוכית קונקרטיה בדרך של ביצוע צו של"צ הולמת את מעשי הנאשמת, אשר מחד גיסא תקשר בין אחריות הנאשמת להתנהגותה ולתוצאות ההתנהגות תוך תרומה חברתית, ומאידך גיסא תאפשר לנאשמת לטפל ולדאוג בילדיה הקטנים, ולהמשיך בתפקודה התקין.

הנאשמת הביעה נכונות לשאת בעונש של"צ, וגובשה עבורה תוכנית בהיקף של 100 שעות.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמת חזרה וביצעה עבירה דומה, לאחר שנחקרה בגין ביצוע עבירה של הסעת שב"ח. בפעם השנייה שנתפסה, הסיעה ברכב אחר 3 תושבי שטחים לתוך רמת גן.

לטענת ב"כ המאשימה, מתחם הענישה ההולם לעבירה יחידה של הסעת שב"ח נע בין חודש לחצי שנת מאסר, שניתן לרצות בעבודות שירות במקרים המתאימים.

הנאשמת פגעה במעשיה בשני ערכים, אחד זכותה של מדינת ישראל לקבוע מי הם הנכנסים בשעריה, והשני בטחונם ושלומם של תושבי מדינת ישראל.

הנאשמת עקפה את רשויות גוף מנהלת התיאום והקישור, האחראי מטעם הרשויות, לקבוע מי האנשים שיקבלו אישור כניסה לישראל, לאחר בדיקה מעמיקה ומקיפה, והחליטה על דעת עצמה להכניס תושבי שטחים לישראל עד מרכז הארץ.

הנאשמת פגעה בערכים אלה בשתי הזדמנויות שונות. החקירה בתיק הראשון לא היוותה עבודה גורם מרתיע, והיא ביצעה שוב את אותה עבירה בהפרש זמן קצר.

לטענת ב"כ המאשימה, אין להסתפק בעונש מקל כהמלצת שה"מ, ואין לשקול במקרה זה טענות שיקום, שכן לא מדובר בעבירה המצריכה טיפול או שיקום.

בנסיבות אלה, מבקשת המאשימה להשית על הנאשמת עונש מאסר שלא ברף התחתון של המתחם, שיכול ויבוצע בעבודות שירות. כן מבוקש להשית מאסר על תנאי, קנס כספי פסילה בפועל ופסילה על תנאי.

המאשימה מפנה להלכות שנקבעו בבית המשפט באשר לעונשים על עבירה זו, לרע"פ 7726/13 **גמעה נסאסרה נ' מדינת ישראל**, שם נגזרו על הנאשם 7 חודשי מאסר בגין עבירה של הסעת שב"ח, ובית המשפט העליון דחה את טענות הנאשם בנוגע לחומרת העונש.

כך גם בעפ"ג (מרכז) 9236-11-13 **אימן גבראן נ' מדינת ישראל**, שם נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר לביצוע בעבודות שירות, 5 חודשי מע"ת, 4 חודשי פסילה בפועל וחודשיים פסילה על תנאי, ובית המשפט שלערעור קבע כי העונש תואם את מתחם ומדיניות הענישה.

הוגשה פסיקה נוספת לעניין מתחם הענישה בעבירות של הסעת שב"ח, לפיה בתי המשפט פוסקים בעבירה זו מאסר בפועל או לביצוע בעבודות שירות.

ב"כ הנאשמת טענה כי בהתאם להסכמות בין הצדדים מיום 28.1.14, הנאשמת הודתה ונשלחה לתסקיר לצורך בחינת

ביצוע של"צ של 100 שעות, וענישה נוספת בצורת מע"ת וקנס, כאשר כבר באותו מעמד דיברו הצדדים על צירוף התיק הנוסף.

אז הסכימה המאשימה שיש נסיבות מיוחדות בעניינה של הנאשמת, המצדיקות ענישה חורגת מהמתחם לו טוענת המאשימה בדרך כלל. טוענת הסנגורית שיש בכך טעם לפגם שבינואר, הסכימו הצדדים שיש נסיבות מיוחדות, והיום אומרת ב"כ המאשימה שיש נסיבות חמורות.

ביחס לנסיבות העבירות, בעבירה שבוצעה ביום 14.11.12, הסיעה הנאשמת את בעלה, לו היתה נשואה 13 שנה, וספגה ממנו אלימות קשה, והוא זה שהשפיע עליה לבצע את אותה הסעה, כפי המפורט בתסקיר. נסיבות אלה הן הנסיבות המקלות שבעטין הסכימה המאשימה לחרוג מהענישה המקובלת.

גם נסיבות העבירה השנייה הינן מקלות, שכן באותה תקופה, הנאשמת היתה מטופלת לבדה בשני ילדים, מצבה הכלכלי היה קשה, בהיותה אשה מוכה לאחר גירושין, ולכן התפתתה וביצעה את העבירה הנוספת, ואלו שני התיקים היחידים שיש לנאשמת.

היום מדובר באשה, אשר נישאה בשנית אם לפעוטה בת חצי שנה ושני ילדים קטנים. הנאשמת לא עובדת היום, כי היא מטפלת בילדיה הקטנים. אמנם היא נשואה, אך בן זוגה, תושב השטחים, לא גר עמה, ובפועל היא גרה לבד עם ילדיה.

שירות המבחן התרשם מהנאשמת, שעבדה באופן יציב עד הלידה ומנסה לתת חינוך נכון וראוי לילדיה. בתסקירו, שירות המבחן התייחס לשתי העבירות, והנאשמת לקחה אחריות מלאה עליהם.

שירות המבחן המליץ על של"צ בהיקף של 100 שעות, וניתן להרחיב את היקף השעות בגין העבירה הנוספת.

הנאשמת פנתה בעצמה לבית המשפט וטענה כי מעולם לא התכוונה לפגוע בבן אדם, ובטח שלא במדינה. לדבריה, היא עבדה במוקד להזמנת אמבולנסים, כדי לסייע לאנשים במצוקה. לדבריה, לא היתה לי כוונה לפגוע, היא מודעת לטעות שעשתה ומבקשת רחמים למען ילדיה.

דין

העבירות שביצעה הנאשמת פוגעות בריבונות המדינה ובזכותה לקבוע את הנכנסים לתחומה, וכן טמון בהן סיכון בטחוני המתמש לעתים.

מתחם הענישה בנסיבות המתוארות בטיעוני הצדדים, כאשר במקרה הראשון מדובר בהסעה במסגרת הכרות אישית ובמקרה השני - הסעה למטרת הפקת רווח, הן מע"ת ושל"צ עד עבודות שירות לתקופה קצרה במקרה הראשון,

ועבודות שירות לתקופה קצרה עד מאסר בפועל לתקופה של עד ששה חודשים, במקרה השני.

במקרה דנן מתוארות בתסקיר נסיבות אישיות חריגות של הנאשמת, המלמדות על אישיות נורמטיבית ותנאי חיים קשים שהובילו אותה לביצוע העבירות. נראה כי הנאשמת הורתעה מההליכים המשפטיים, למדה לקח, וכיום היא ממוקדת בטיפול בילדיה ובעבודה חוקית. הנאשמת נעדרת עבר פלילי ולא נפתחו נגדה תיקים נוספים. שירות המבחן מצביע בתסקיר על גורמי סיכוי משמעותיים המלמדים על פוטנציאל שיקום והימנעות מביצוע עבירות נוספות.

לפיכך, אני סבורה כי יש לחרוג לקולא ממתחם הענישה, עקב סיכויי השיקום ועל מנת שלא לפגוע באופן בלתי מידתי בילדיה של הנאשמת, ובפרט בבתה הפעוטה, הגדלים הלכה למעשה במשפחה חד הורית כאשר אבותיהם הינם תושבי השטחים ואינם מתגוררים עם הנאשמת והילדים.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

6 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא תעבור עבירה על חוק הכניסה לישראל.

150 שעות של"צ, במסגרת שקבע שירות המבחן. לבקשת התביעה, לא יתחיל השל"צ לפני יום 1.1.15.

קנס בסך 2,500 ₪ או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.15.

חודשיים פסילה בפועל החל מיום 1.12.14. על הנאשמת להפקיד את רשיונה במזכירות בית המשפט שאם לא כן לא תתחיל הפסילה להימנות.

6 חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים, שלא תעבור עבירה של הסעת שב"ח.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה חשוון תשע"ה, 18 נובמבר 2014, במעמד הצדדים.